

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 317/2025-6

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a sudcov Libora Duľu a Rastislava Kaššáka prerokoval oznámenie sudcu Ústavného súdu Slovenskej republiky **Martina Vernarského** o dôvodoch jeho vylúčenia z konania a rozhodovania vo veci vedenej na Ústavnom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. Rvp 1438/2025 a takto

r o z h o d o l :

1. Sudca Ústavného súdu Slovenskej republiky Martin Vernarský **je vylúčený** z konania a rozhodovania vo veci vedenej na Ústavnom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. Rvp 1438/2025.
2. Toto uznesenie nadobúda právoplatnosť a vykonateľnosť okamihom jeho prijatia Ústavným súdom Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav a námietka zaujatosti

1. Ústavný súd vedie pod sp. zn. Rvp 1438/2025 konanie podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) o ústavnej sťažnosti sťažovateľa obce Perín-Chym, Perín 180, zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Marián Macko s.r.o, Tajovského 1, Košice (ďalej len „právny zástupca“), doručenej 5. júna 2025, ktorou je namietané porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy rozsudkom Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Svk/12/2024 z 27. februára 2025. Vec bola pridelená sudcovi spravodajcovi Martinovi Vernarskému, ktorý je podľa čl. II bodu 3.3 Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. januára 2025 do 31. decembra 2025 (ďalej len „rozvrh práce ústavného súdu“) členom III. senátu ústavného súdu.
2. Sudca ústavného súdu Martin Vernarský oznámil predsedovi ústavného súdu v zmysle § 49 ods. 4 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) dôvody, ktoré môžu vyvolávať pochybnosti o jeho nestrannosti vo veci ústavnej sťažnosti sťažovateľa so zreteľom na pomer k veci a právnomu zástupcovi sťažovateľa. S právnym zástupcom sa pozná

osobne od štúdia na vysokej škole, aj po skončení vysokej školy zostali v kontakte a sporadicky sa stretávali. Pred vymenovaním do funkcie sudcu ústavného súdu, konkrétne začiatkom roka 2018, ho právny zástupca požiadal o konzultáciu a poradenstvo v kauze „*osady Gomboš*“ týkajúcej sa územia obce (ktorá je sťažovateľom v tejto veci) a majúcej priamy súvis s podstatou územnej samosprávy, ktorej sa na akademickej pôde venoval. Žiadané konzultácie a poradenstvo poskytol a na ten účel sa musel oboznámiť s podstatou daného administratívneho sporu, resp. vypracovať spolu s právnym zástupcom analýzy tvoriace podstatný obsah procesných podaní sťažovateľa adresovaných v tom čase orgánom správy katastra. Po vymenovaní za sudcu ústavného súdu ho právny zástupca o procesnom „vývoji“ súvisiaceho súdneho sporu príležitostne informoval. Pridelená ústavná sťažnosť predstavuje procesné pokračovanie kauzy „*osada Gomboš*“, ktorá je sudcovi z obdobia pred vymenovaním do funkcie dobre známa. Tieto okolnosti majú za následok, že v sťažovateľovej veci sa sudca považuje za subjektívne zaujatého z dôvodu kombinácie jeho pomeru k veci a právnemu zástupcovi účastníka konania.

3. Pokynom predsedu ústavného súdu z 11. júna 2025 bolo oznámenie podľa čl. IV bodu 1 písm. d) rozvrhu práce ústavného súdu pridelené na rozhodnutie podľa § 51 ods. 2 zákona o ústavnom súde do IV. senátu ústavného súdu. Podľa čl. IV bodu 1 písm. d) rozvrhu práce ústavného súdu o vylúčení sudcu pri rozhodovaní v senáte podľa § 51 ods. 2 prvej vety zákona o ústavnom súde rozhoduje štvrtý senát, ak ide o sudcov tretieho senátu.

II.

Relevantná právna úprava

4. Podľa § 49 ods. 1 zákona o ústavnom súde sudca ústavného súdu je vylúčený z konania a rozhodovania vo veci, ak so zreteľom na jeho pomer k veci, účastníkom konania, zúčastnenej osobe alebo ich zástupcom možno mať pochybnosti o jeho nezaujatosti. Dôvodom na vylúčenie sudcu ústavného súdu nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v postupe sudcu ústavného súdu v konaní o prerokúvanej veci alebo v jeho rozhodovaní v iných veciach na ústavnom súde.

5. Podľa § 49 ods. 2 zákona o ústavnom súde sudca ústavného súdu je vylúčený z konania a rozhodovania vo veci aj vtedy, ak bol v tej istej veci činný pri výkone inej funkcie alebo povolania, než je funkcia sudcu ústavného súdu.

6. Podľa § 50 ods. 1 prvej vety zákona o ústavnom súde sudca ústavného súdu môže sám vyhlásiť svoju zaujatosť vo veci; musí tak urobiť písomne bezodkladne a uviesť jej dôvody.

III.

Posúdenie veci ústavným súdom

7. Nestrannosť sudcu sa obvykle definuje ako neprítomnosť predsudku (zaujatosti). V judikatúre Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), na ktorú nadväzuje aj judikatúra ústavného súdu, sa rozlišuje nestrannosť subjektívna a nestrannosť objektívna. Subjektívne chápanie nestrannosti je posudzovaním správania súdu (sudcu). Subjektívna nestrannosť sa prezumuje, až kým nie je dokázaný opak. Objektívna nestrannosť sa posudzuje podľa objektívnych symptómov. Sudca môže subjektívne rozhodovať absolútne nestranne, ale napriek tomu jeho nestrannosť môže byť vystavená oprávneným pochybnostiam so zreteľom na jeho štatút či funkcie, ktoré vo veci vykonával. Práve tu sa uplatňuje tzv. teória zdania, podľa ktorej nestačí, že sudca je subjektívne nestranný, ale musí sa ako taký aj objektívne javiť v očiach strán. Podľa ESLP je objektívny aspekt

nestrannosti založený na vonkajších inštitucionálnych, organizačných a procesných prejavoch sudcu a jeho vzťahu k prerokúvanej veci a účastníkom konania. Treba rozhodnúť v každom jednotlivom prípade, či povaha a stupeň vzťahu sú také, že naznačujú nedostatok nestrannosti súdu (rozsudok ESLP z 10. 6. 1996, Pullar v. Spojené kráľovstvo, č. 22399/93).

8. Zo subjektívneho hľadiska je vzhľadom na obsah oznámenia samotného sudcu spravodajcu zjavné, že sa z dôvodu intenzity a povahy jeho vzťahu k právnomu zástupcovi sťažovateľa a k veci subjektívne cíti zaujatý. Hoci intenzita jeho vzťahu s právnym zástupcom sťažovateľa bez ďalšieho nepresahuje rámec bežnej známosti, kombinácia s predchádzajúcim vzťahom k veci naznačuje jeho dobrú vedomosť o „*administratívnom*“ spore, vlastný podiel na analyzovaní okolností prípadu, ktoré sa premietli do procesných podaní sťažovateľa, ako aj vedomosť o ďalšom priebehu vo veci na príslušných orgánoch verejnej moci. Z objektívneho hľadiska je zrejmé, že vzťah medzi ústavným sudcom a právnym zástupcom sťažovateľa vzhľadom na realizovanú konzultáciu a poradenstvo je u nestranného pozorovateľa spôsobilý vzbudiť pochybnosť o nestrannosti sudcu ústavného súdu, ak bude rozhodovať o ústavnej sťažnosti sťažovateľa, pretože by v očiach takéhoto pozorovateľa mohol mať dôvod preferovať tú stranu, pri ktorej sa podieľal na právnej analýze. Z okolností nevyplýva, že zo strany sudcu ústavného súdu išlo o činnosť, ktorú možno zahrnúť pod pojem literárnej, vedeckej či pedagogickej činnosti (§ 49 ods. 3 zákona o ústavnom súde), ale o individuálne poradenstvo, čo je okolnosťou z objektívneho pohľadu predstavujúcou dôvod vylúčenia sudcu ústavného súdu z rozhodovania o tej istej veci.

9. Ústavný súd po preskúmaní obsahu spisu vo veci vedenej ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 1438/2025 a dôvodov uvedených vo vyhlásení sudcu III. senátu ústavného súdu Martina Vernarského dospel k záveru, že v tomto prípade sú naplnené podmienky podľa § 49 ods. 1 zákona o ústavnom súde, ako aj podľa § 50 ods. 1 zákona o ústavnom súde na vylúčenie sudcu Martina Vernarského z konania a rozhodovania vo veci vedenej ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 1438/2025, a preto rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto uznesenia.

10. Ústavný súd v záujme rýchlosti a plynulosti konania rozhodol podľa § 70 ods. 1 zákona o ústavnom súde tak, že toto uznesenie nadobúda právoplatnosť a vykonateľnosť okamihom jeho prijatia ústavným súdom (bod 2 výroku tohto uznesenia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. júna 2025

Ladislav Dudíťš
predseda senátu